

Sygnatura akt VI Ka 97/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 marca 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant Katarzyna Kajda-Broniewska

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2016 r.

sprawy **M. R. s. A. i I.,**

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 278§1 kk

P. Z. (1) (Z.) s. Z. i E.,

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 października 2015 r. sygnatura akt VII K 276/15

na mocy art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k., art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. R. w punkcie 1 eliminuje ustalenie, że wartość objętego zarzutem mienia w chwili czynu przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, a czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.;

b) uchyla rozstrzygnięcie o karze z punktu 1 i za przypisane M. R. wykroczenie, na mocy art. 119 § 1 k.w. wymierza oskarżonemu karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

c) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. Z. (1) w punkcie 2 eliminuje ustalenie, że wartość objętego zarzutem mienia w chwili czynu przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, a czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.;

d) uchyla rozstrzygnięcie o karze z punktu 2 i za przypisane P. Z. (1) wykroczenie, na mocy art. 119 § 1 k.w. wymierza oskarżonemu karę 500 (pięciuset) złotych grzywny;

e) w punkcie 3, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwalnia oskarżonego M. R. od zapłaty kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

f) podstawę prawną rozstrzygnięcia o wydatkach postępowania w punkcie 4 uzupełnia o art. 119 k.p.w., a podstawę rozstrzygnięcia o opłacie o art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn.zm.);

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia oskarżonych od wydatków postępowania odwoławczego oraz od jednej opłaty za obie instancje, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 97/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 8 marca 2016 roku

Apelacje osobiste od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30 października 2015 roku (sygn. akt VII K 276/15), którym sąd ten uznał oskarżonych M. R. i P. Z. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., złożyli osobiście oskarżeni wnosząc o obniżenie orzeczonych wobec nich kar.

Wniesione przez oskarżonych apelacje okazały się skuteczne o tyle, że w konsekwencji ich wywiedzenia dojść musiało do zmiany zaskarżonego orzeczenia na korzyść oskarżonych poprzez zakwalifikowanie zarzucanego im czynu jako wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., co z kolei pociągnęło za sobą w konsekwencji orzeczenie wobec oskarżonych na nowo kar za przypisane im wykroczenie, które to kary, zgodnie z oczekiwaniami apelujących, pozostawały w swoim wymiarze dla nich korzystniejsze niż kary orzeczone zaskarżonym wyrokiem.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do wyroku Sądu Rejonowego w zakresie ustalonego przez ten sąd stanu faktycznego oraz rozstrzygnięcia o winie oskarżonych wskazać należy, że poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o właściwie zebrany i oceniony materiał dowodowy ustalenia faktyczne uznać należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się przy rozpoznawaniu sprawy ani przy wyrokowaniu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Gliwicach akceptuje ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie winy oskarżonych, która w okolicznościach niniejszej sprawy nie mogła budzić wątpliwości. Powołane w apelacjach oskarżonych okoliczności w postaci stanu zabranych przez nich kostek brukowych nie mogą posiadać znaczenia dla oceny, czy dopuścili się oni ich kradzieży, czy też nie. Podobnie znaczenia takiego nie posiada to w jakim celu wykorzystane zostały przez oskarżonych zabrane przez nich kostki brukowe.

Rozpoznając osobiste apelacje oskarżonych sąd odwoławczy z urzędu dopatrył się konieczności zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonym oraz jego kwalifikacji prawnej. Oskarżonym bowiem zarzucano w niniejszej sprawie, a następnie przypisano popełnienie przestępstwa kradzieży rzeczy o łącznej wartości 450 złotych. O ile wartość taka zarówno w czasie czynu, jak i orzekania przez sąd pierwszej instancji przekraczała stanowiącą dolny próg wartości koniecznej do przyjęcia, iż czyn stanowi przestępstwo równowartość 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o tyle w czasie orzekania przez sąd odwoławczy wysokość szkody wyrządzonej przypisanym oskarżonym czynem nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku. W 2015 roku wynagrodzenie to wynosiło 1750 złotych, co powodowało, że dolny próg wysokości szkody skutkującej zakwalifikowaniem czynu jako przestępstwa wynosił 437,50 złotych i został w niniejszej sprawie przekroczony. Począwszy jednak od dnia 1 stycznia 2016 roku, gdy minimalne wynagrodzenie za pracę ustalone zostało na kwotę 1850

złotych, jedna czwarta minimalnego wynagrodzenia za pracę stanowiąca dolny próg szkody, którego przekroczenie warunkuje zakwalifikowanie czynu jako przestępstwa wynosi 462,50 złotych. Ponieważ szkoda wyrządzona czynem przypisanym oskarżonym M. R. i P. Z. (2) wyrokiem Sądu Rejonowego zaskarżonym wyłącznie na korzyść oskarżonych nie przekraczała w chwili orzekania przez sąd odwoławczy dolnego progu powyżej którego przypisane może zostać oskarżonemu przestępstwo, konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynów przypisanych oskarżonym jako wykroczeń z art. 119 § 1 k.w.. Zanim bowiem wyrok Sądu Rejonowego uznający winę oskarżonych w zakresie zarzuconych im czynów stał się prawomocny, doszło do zmiany przepisów, która spowodowała, iż czyn im zarzucony stał się wykroczeniem z art. 119 § 1 k.w.. Jednocześnie z opisu czynu przypisanego oskarżonym wyeliminował sąd odwoławczy stwierdzenie, że wartość objętego zarzutem mienia w chwili czynu przekraczała ¼ minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Powyższa okoliczność ujęta w opisie czynu przypisanego oskarżonemu została niepotrzebnie. Nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem o tym, czy konkretny czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa, czy też wykroczenia decyduje wysokość szkody oceniana w stosunku do minimalnego wynagrodzenia za pracę aż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Nie decyduje o tym stosunek wysokości wyrządzonej szkody do minimalnego wynagrodzenia za pracę z czasu popełnienia czynu zabronionego.

Mając zatem powyższe na względzie sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. R. w punkcie 1 wyeliminował ustalenie, że wartość objętego zarzutem mienia w chwili czynu przekraczała ¼ minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, a czyn ten zakwalifikował jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.;

c. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. Z. (1) w punkcie 2 wyeliminował ustalenie, że wartość objętego zarzutem mienia w chwili czynu przekraczała ¼ minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, a czyn ten zakwalifikował jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w..

Zakwalifikowanie przypisanego oskarżonym czynu jako wykroczenia skutkować musiało uchyleciem zawartego w zaskarżonym wyroku orzeczenia o karach wymierzonych oskarżonym za przypisane im przestępstwo i orzeczenie wobec oskarżonych na nowo kar, w oparciu o przepis art. 119 § 1 k.w. stanowiący podstawę orzekania kary za przypisane oskarżonym wykroczenia.

Orzekając o prawnych konsekwencjach czynów oskarżonych wziął sąd pod uwagę nie tylko zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu na wykroczenie, co z racji samego ustawowego zagrożenia winno posiadać łagodzący wpływ na wymiar orzeczonych wobec oskarżonych kar, lecz uwzględnił również okoliczności wskazane przez oskarżonych w wywiedzionych przez nich apelacjach.

W konsekwencji orzekł sąd wobec oskarżonego M. R. karę grzywny w kwocie 300 złotych. Kara w tym wymiarze orzeczona została przy uwzględnieniu wysokości wyrządzonej czynem oskarżonego szkody, jak również faktu, iż przedmioty kradzieży zostały następnie zwrócone pokrzywdzonemu. Orzekając karę w tym wymiarze miał sąd na względzie również wysokość dochodów uzyskiwanych przez oskarżonego, jak i wysokość ciążących na nim zobowiązań finansowych oraz fakt, iż posiada on na utrzymaniu dwuletnie dziecko. Miał sąd również na względzie okoliczność, iż pozostaje oskarżony osobą niekaraną.

Z kolei orzekając karę wobec oskarżonego P. Z. (1) zważył sąd odwoławczy na zawartą w jego apelacji argumentację z której wynika, że z uwagi na wykonywaną pracę zarobkową oskarżony nie będzie mógł odbywać orzeczonej wobec jego osoby zaskarżonym wyrokiem kary ograniczenia wolności. Argumentacja oskarżonego wsparta została nadto załączonymi do akt sprawy dokumentami potwierdzającymi powołaną przez niego w środku odwoławczym okoliczność. Orzekł sąd zatem także wobec tego oskarżonego karę grzywny jej wymiar ustalając na kwotę 500 złotych. Kara w tym wymiarze orzeczona została przy uwzględnieniu wysokości wyrządzonej czynem oskarżonego szkody, jak również faktu, iż przedmioty kradzieży zostały następnie zwrócone pokrzywdzonemu. Odpowiednio wyższa w

stosunku do kary orzeczonej wobec oskarżonego M. R. kara grzywny wymierzona została oskarżonemu P. Z. (2) przy uwzględnieniu jego dotychczasowej karalności za przestępstwa przeciwko mieniu. Z tego właśnie powodu Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczona wobec oskarżonego kara powinna pozostawać stosunkowo wyższa.

Mając na względzie powołane już w niniejszym uzasadnieniu okoliczności związane z trudną sytuacją majątkową oskarżonego M. R., przy uwzględnieniu także wysokości uzyskiwanych przez niego dochodów oraz obciążeń finansowych i faktu, iż na utrzymaniu ma dwuletnią córkę, zmienił sąd odwoławczy zaskarżony wyrok również w części orzeczenia o kosztach procesu. W punkcie 3, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił oskarżonego M. R. od zapłaty kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Konsekwencją zaś zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonym jako wykroczenia pozostawała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w części rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji od których ponoszenia został oskarżony P. Z. (1) zwolniony. Podstawa prawna rozstrzygnięcia o wydatkach postępowania w punkcie 4 musiała zostać uzupełniona o znajdujący zastosowanie w sprawach o wykroczenia przepis art. 119 k.p.w., zaś podstawa rozstrzygnięcia o opłacie o przepis art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn.zm.).

W pozostałej zaś części zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy. Zważając na fakt, iż wywiedzione przez oskarżonych apelacje okazały się trafne i zostały uwzględnione, zwolnił sąd oskarżonych od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego oraz od jednej opłaty za obie instancje, wydatkami obciążając Skarb Państwa.